

Szabó Anita

Léttelen lételem

Már megint ugyanazt a rideg hálósobát nyitogatod

Amihez még én sem találok kulcsot magamban

Nem szeretném ha megint az emlékeimbe gázolnál

És villanyt gyűjtanál rá, hogy

Még mindig endorfin nekem a te emléked.

Rá kellett döbennem -

Valóban te csak melatonin vagy.

Csak sötétben látsz napvilágot

Helyettesíted és álmokkal eteted a valóságot

Amíg nincs mit élnem.

Azt hittem már régen

Elmúlt tavaszok illata vagy

Egy vastagabb csík az időintervallumon

De valahogyan mindig

Ezzel az értékeddel szorzom az időt

Amelyet csak a múlt csillogtat vissza tükrömben.

Zsúfolt körutak éjszakai magányának vagy kabátja

Ahol a ráció beárnyékolja az érzelmeket

Majd hangulatot gyúr belőlük.

„Légy azzá aki vagy!” „Én, jaj, vagyok!”

*S a két önámítás taszítja egymást
A sötétség gyalogszegély-mentes útjára.*

*Látom magam egy másik életedben
Amelynek utolsó korty reményét is elfogyasztottam.*

Maradt a reggel meg a fantom macskakaj

Ahogy kiabál, hogy még test is vagyok.